

Liedjes van vroeger Bijlage bij Mijn weekblad

In deze nieuwe rubriek zal ik langs de tijdlijn reizend mij mijn liedjes herinneren. De eerste teksten in deze nieuwe rubriek stammen uit de oorlogsjaren en werden geschreven in mijn pubertijd.

Ik ben blij met mijn woning

'k Was verliefd en wou gaan trouwen,
wie kan wachten op een huis?
zonder woning gaan we bouwen
een echt gezellig thuis.
'k Heb twee kleine zolderkamers
met een raampje in 't schuine dak,
'k Heb maar weinig plaats voor meubels.
dus hou ik mijn geld op zak.

Refrein: Ik ben blij met mijn woning
en met het uitzicht op het heeal.
Hoog en vrij als een koning,
en daar omlaag aards tranendal.

Eén hoog wonen twee gezinnen
en die hebben altijd mot.
Vroeger waren zij vriendinnen,
maar dat was al gauw kapot.
Tweehoog had een grote woning,
daar kon best een ander bij,
dus verhuurt ze twee vertrekken
aan driehoog, en dat zijn wij.

Trappen lopen houdt je lenig,
eten koken is een sport,
opklapbed en opklaptafel,
wat maal ik om plaats tekort?
Maar er mag geen baby komen,
al ben ik nog zo vindingrijk.
'k Heb geen plekje voor een wiegje
in mijn hele koninkrijk.

De oudste dochter van beneden
is bij moeder in getrouwd,
zes personen en één baby
in twee kamers weggestouwd.
Het past precies, 't is net een puzzle,
Maar dat kostte overleg.
Jammer dat een mens moet slapen,
dan neemt hij zoveel ruimte weg.

Straks is de oorlog voorbij

Ik verlang naar limonade
naar een repie chocolade,
ik heb heimwee naar die ouwe tijd.
Ik verlang zo naar het pretje
van een North State sigaretje,
al die goeie dingen zijn we kwijt.
Kun je denken zonder tranen
aan zo'n lekkere tros bananen?
Maar er is een tijd van gaan en
komen zal er ook wel zijn.

Refrein: Maar straks is de oorlog voorbij,
dan dansen we vrolijk en zingen we blij,
dan zwijgen kanonnen en zwijgen granaten
dan schijnen er lichtjes langs pleinen en straten.
Dan komen de jongens terug,
dan is alle narigheid achter de rug.

's Avonds loop je in het duister,
hoor je zachtjes 't gefluister
van hen voor wie dit donker zegen is.
Dikwijls plof je op de stenen,
breek je bijna beide benen,
o het is zo fijn die duisternis.
Als de maan gaat schijnen
gaan die zorgen ook verdwijnen,
kunnen wij weer vrolijk zijn
en lopen zonder scha of pijn.

Als je schoenen dan kapot zijn,
moet dat wel een bitter lot zijn
want je hebt dan barrevoets te gaan.
Wil j' op reparatie wachten
kun je menig uurtje smachten
en intussen op pantoffels gaan.
Dan koop je houten klossen
want daar kun je fijn op hossen
tot de schoenen je verlossen
van je schoenensurrogaat.

's Avonds zit je menig uurtje
bij een kachel zonder vuurtje
en een kopje koffiesurrogaat,
En je leest een heel klein krantje,
je rookt een remplaçantje
dat je hele huis te stinken staat.
Dat zijn zo gezelligheden
nooit gedroomd in het verleden
maar toch waarheid in het heden
tot de oorlog over is.